

An illustration of an airport terminal. In the foreground, there are several palm trees with green fronds. In the background, there is a yellow and white control tower with a blue-tinted observation deck. To the right, a yellow building with blue accents is partially visible, with the word 'INTER' written in blue letters. The sky is light blue with a few wispy clouds and a small blue airplane flying in the upper left. The overall style is that of a children's book illustration.

DE BOEKEN VAN ROLY

Het is druk op het terras voor Hato Airport. Toeristen uit Nederland en Amerika zitten te smelten in de schaduw en tellen hun laatste Antilleanse guldens. Ze drinken nog een biertje en dan moeten ze terug, naar de euro's en de dollars. Roly gaat niet terug, Roly gaat weg. Hij maakt zijn rugzak open en haalt er drie dikke boeken uit.

'Je bent echt, echt, echt gek,' zegt de moeder van Mila voor de duizendste keer. 'Die man van jou komt terug.'

'Maar ik niet,' zegt de moeder van Roly, ook voor de duizendste keer.

Mila kijkt naar de auto's en de busjes en de taxi's die af en aan rijden, ze kijkt naar de berg aan de overkant van de weg, naar een grote warawara die daar op de top rond de cactussen cirkelt.

Dit was elf jaar lang háár eiland. Maar nu niet meer. Wat je niet meer kunt delen, ben je zelf ook kwijt. Ze durft niet naar Roly te kijken. Ze schrikt als hij drie boeken op haar knieën legt.

‘Dit is mijn dagboek.’ Roly kijkt heel ernstig. ‘Hier staat mijn leven in, alles wat ik heb meegemaakt sinds ik kan schrijven.’

Mila kijkt naar de boeken, nog steeds niet naar Roly. Dat iemand weg-gáát is nog veel erger dan dat iemand weg ís, denkt ze. Denkt ze nu.

‘Jij mag ze hebben,’ zegt Roly.

‘Maar dat wil ik niet!’

‘Jij móét ze hebben. Want je moet me helpen.’

Mila slaat het eerste boek open en leest de eerste bladzij. Daar staat:

Ik vint Meila leif.

‘Is dit,’ vraagt Mila, ‘is dit het eerste wat je in je leven schreef?’

‘Het is het eerste wat ik in mijn leven dacht,’ zegt Roly. ‘Ik denk het al sinds ik kan denken. Denk ik. Maar je moet naar de laatste bladzij kijken.’

De moeder van Roly staat op en pakt Roly’s hand.

‘We gaan.’

Mila kijkt Roly recht in zijn ogen. Ze moet wel. Nu. Straks is hij weg.

‘Ik wil je boeken niet hebben,’ zegt ze. ‘Ik wil dat je ze meeneemt. Misschien denk je in Nederland dan nog eens aan me.’

Stom stom stom.

‘Lees alsjeblieft de laatste bladzijde,’ zegt Roly. ‘En dan de bladzijden daarvoor. Dan snap je alles en... misschien kom ik dan terug.’

‘No way!’ zegt Roly’s moeder en ze trekt Roly mee naar de roltrap.

Als je iemand een zoen wilt geven en je durft niet en je geeft een hand, dan krijg je nooit meer een zoen. Omdat ze denken dat je een hand wel genoeg vindt. Mila en Roly geven elkaar geen zoen en geen hand. Ze kijken lang naar elkaar. En in de lucht tussen hun ogen staan zoenen, kusjes als kolibries, met vleugeltjes die zó snel bewegen dat je ze niet kunt zien, kolibries die op Curaçao blenchi’s heten en die in Nederland in een kooi in de dierentuin wonen.